

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
c/o. Fritchard & McGregor Sta.,
Winnipeg, Man.
Subscription \$4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
видаються два рази на тиждень:
в середу і суботу.

Видав. Видавниче Товариство
"Українських Робітничих Вістей".
ПЕРЕДПЛАТА \$4.00 НА РІС.
Редакція за оголошеннями не відповідає.
Рукописи не звертаєть ся.

UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o. Fritchard & McGregor Sta.,
Winnipeg, Man.

ПОЛОЖЕНЕ НА УКРАЇНІ

(Зі слів представника Радянської України на мирових переговорах в Ризі, секретаря рос.-укр. делегації тов. Д. Мануйльського і члена бюрошого галузьного революційного правління тов. М. Барана.)
(Докінчене.)

Аграрна політика.

З другого боку замість давніших "комбідів" (комітетів бідноти) заводять ся тепер на селах "комісажми" (комітети незможних селян). В них організують ся селяни, що мають не більше як 5 десятин землі. Сі селяни (що мають менше як 5 дес.) відні від хлібної повинности. Комісажми саідають за справедливе розподілення землі, примушують куркулів давати в жорі ступані свій реманент і худобу тим селянам, що їх не мають, доглядають за справедливим поділом доставленої з міста фабрикати і, нарешті, стежать за точним виконанем багатими селянами (що мають понад 5 десятин) хлібної повинности. Отже комісажми є срганом і базою радянської влади на селі, хотий вони не є організаторами комуністичного господарства, а лише органами боротьби з капіталістичним ладом.

Однак, треба ще раз зазначити, що радянське господарство не зникає цілком, лише завдають їм на разі стало не стільки безпосередне комуністичне будівництво на селі, скільки комуністична агітація не тільки словом, але й ділом (практикою). Поруч з ними починають ширити ся і селянські артілі — тобто не зливе поодиноких селянських господарств в одно, як при комуні, а лише кооперація поодиноких індивідуальних господарств. Проте, подекуди вже тепер повстають і комуні, як цілком добровільні організації, вже на ґрунті досвіду, що спільне господарство можна краще провадити як індивідуально.

По містах і місточках (по ярмарках, базарах) закладають ся так звані "селянські доми", звичайно кращі будинки в місті, де селянин може доставити теляту хату, харч, розумну пораду і комуністичну літературу.

До речі, щодо так званого "грабіжку" українського села України взагалі, тов. Мануйльський рішучо твердить, що на Україну було більше привезено ріжних товарів з Великої Росії ніж вивезено звіттам.

Між иншим торік з радянських господарств було зібрано коло 40 мільйонів пудів хліба, що дало би змогу дати кождому громадянину в місті один фунт хліба денно. Однак з ласки Денікіна і Петлюри всі ці запаси загинули.

Українська армія.

Українська армія як особня одиначка існувала перед денікіньською навалюю під командою тов. Антонова-Овсієнка, на чолі військового комісаріату стояв тов. Подвойський. Однак браку відповідних комуністично свідомих кадрів, браку червоних укр. старшин, спричинив ся до того, що боєва сила укр. армії була слаба, в армії ширив ся нелад, дезертирство і т. п. 1-го червня минушого року Всеукр. Виконавчий Комітет постановив об'єднати укр. червону армію з російською. Від тоді окрема укр. армія не існує. Однак,

з одного боку, існує, як вже було згадано, військової виділі при Раді Народних Комісарів Укр. Соц. Рад. Респ., котрий підпорядковуєть ся Реввоєнсовітові цілої Федерації, з другого боку роблять ся радянською владою заходи, що би створити згадані кадри для українських червоних полків. Се, між иншим, свідчить оскільки брехливі нарисаня певних українських кол нібито соціалістична влада думає вдержати ся на Україні тільки за допомогою російських "окупаційних" військ. Цікаво також зазначити, що якраз так зневажений укр. патріотами тов. Троцький був одним з тих, що піднесли питання про утворення укр. червоних кадрів.

В цілі створення цих червоних українських кадрів і укр. червоного старшинства на Україні заложено кілька військової школи з українською викладавкою мовою, розуміють ся. Найкраща з таких шкіл — харківська військова школа — найкраща не тільки на Україні, але й в цілій Федеративній Республіці. Як такий — висловлює її недавно свою подяку тов. Троцький, а делегація II Конгресу III Інтернаціоналу зложила її свій привіт. На чолі цієї харківської військової школи стоїть тов. Соколов, комуніст, Українець (бувшив "боротьбіст").

Утворення ся тепер також червона укр. дивізія. З добровільних військових укр. формаций треба згадати червоних козаків (били ся, переважно, під командою Буденного).

Щодо національно-культурних справ, то тут, як відомо, навіть українські "патріоти" нічого не можуть закінчити радянській владі. Українська культура має повну волю свого розвитку і тишть ся як найбільшю піддержкою радянського правительства. На чолі нар. комісаріату освіти стоїть Українець т. Грінко. Там уже працює багато знаних комуністів-Українців. На чолі Всеукраїнського Державного Видавництва ("Всеиздат") стоять комуністи-Українці Касяненко (Ларик) і Еланський (Блакитний).

Відбуваєть ся так звана "українізація" урядових установ. Для урядників заложено курси українознавства. Б-гато навіть урядників-Росіян навчили ся говорити і писати по українськи.

Українська мова дійсно стає знаряддям комуністичного освітлення українських працівників мас.

Духова відчуженість села від міста, оскільки причиною її була різниця в мові, поволі зникає: іменно під совітською владою міста починають українізувати ся.

Політичні партії.

Керуючою є, як відомо, Комуністична Партія (більшевиків) України. Вона утворила ся з старей К. П. (б.) У. і з Української Комуністичної Партії, котра своєю дорогою складала ся з українських лівак с-р-ів "боротьбістів" (велика партія сільської бідноти) і лівак у. с.-д. незалежників. Між иншим, провідники цієї с-р-ів "боротьбістів" (велика партія сільської бідноти) і лівак у. с.-д. незалежників. Між иншим, провідники цієї с-р-ів "боротьбістів" (велика партія сільської бідноти) і лівак у. с.-д. незалежників. Між иншим, провідники цієї с-р-ів "боротьбістів" (велика партія сільської бідноти) і лівак у. с.-д. незалежників.

В честь 3-літньої большевської революції в Росії урядові ділі німецькі соціалісти в Чехословацькій масові святковій вїдві. Відбули ся вїдві з Райхенбергу, Гроттау, Цайку, Гогенельбе і Нінес. На всіх цих вїдвах домінували кличі всевітньої революції пролетаріату і III Інтернаціоналу.

Реваль — вільна пристань.

Як доносить з Риги, естонський уряд проголосив Реваль вільним портом.

В партії панує зелізна дисципліна, котрий мусять підпорядковувати ся всі члени партії, не виключаючи і найвідповідальніших її робітників.

Ціла партія стоїть на становищі як найтіснішого зв'язку (а не повного злиття) з Соціалістичною Росією і вважає потрібним в інтересах розвитку революції існуванню особної Української Радянської Республіки.

В К. П. (б.) У., котра в значній своїй частині об'єднує зрусифікований міський пролетаріат, відбуваєть ся також до певної міри процес українізації. Між иншим, партійні (членські) книжки видруковано українською мовою.

Партія видає укр. мовою щоденну часопис "Більшовик" і "Комуніст" укр. і рос. мовою. Богато місцевих часописів виходить по українськи. Крім Ком. П. (б.) У. Укр. легально існує як радянська партія ще й Українська Комуністична Партія (не змішувати з К. П. (б.) У., що злилася з К. П. (б.) У.). Бувши праві незалежні с.-д. Соц партію не прийнято до III Інтернаціоналу, однак на недавньому конгресі III Інтернаціоналу вона мала свого представника з правом дорадчого голосу. Укр. Ком. П. не побудла ся ще "буржуазної" "самостійницької" ідеології, а в своїм складі нараховує ще багато напівпетлюрівських елементів. Розкладані "петлюрівщини" — ось в чому її позитивне значення. Але до свідомої творчої участі в комуністичному будівництві ця партія ще не доспела.

Існують ще й укр. с.-р. (центристи) але ся партія ще більше як У. К. П. персякнута дрібно-буржуазними забобами, а часами й просто тако петлюрівськими елементами. У. с.-д. меншевики і л.-д. і т. д. се просто такі маленькі групки, що про них не варто й згадувати.

На закінчене нашої розмови ми торкнули ся питання про значення польсько-більшевицького мира. Який він привітний не є, для совітської влади се, звичайно, тільки один з епізодів в героїчній боротьбі пролетаріату за своє визволені. І коли польсько-шляхецькі делегати впринципі підписували сей мир золотим пером в знак його викопомого історичного значення, російсько-українські совітські делегати підписали його звичайним пером як звичайний акт, котрий мусять виставити світовій буржуазії революційний пролетаріат в часі свого хвильового ослаблення, а котрий так само піде до коша історії як і багато інших річий в сім діїсній величній моменті с-данного порохунку зі старим світом.

Отже і радянська Україна не робить собі жадних ілюзій з факту визнання її шляхецькою Польщею. Визнане її працівниками масами України, працівниками масами цілого світа — ось в чім її сила, гордість і вїтха.

Однак варто зазначити, що іменно Радянська Україна перша добила ся свого визнання з боку сього Фордесту Англіанти — П. ланці. І то не з ласки, а з примусу. Саме через те, що вона є Робітничо-Українською Україною, а не Україною мерзених лояльків сьитового капіталу, ним самим погорджуваних, не Україною Петлюри, Лівичків, Петрушевичів.

Обходила річницю пролетарської революції в Росії.

В честь 3-літньої большевської революції в Росії урядові ділі німецькі соціалісти в Чехословацькій масові святковій вїдві. Відбули ся вїдві з Райхенбергу, Гроттау, Цайку, Гогенельбе і Нінес. На всіх цих вїдвах домінували кличі всевітньої революції пролетаріату і III Інтернаціоналу.

Реваль — вільна пристань. Як доносить з Риги, естонський уряд проголосив Реваль вільним портом.

ВІДБУДІВНИКИ В ЕВРОПІ.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістей")

Центристи гуртують ся.

Після невдачної спроби правих з Незалежної Соціалістичної Партії Німеччини перетягнути за собою до III Інтернаціоналу всяких опортуністів, вони пішли на нові крутіїства. Як типові центристи, що завжди шукають місця між двома крилами, вони хотіли злучити з комуністами всіх тих, що злучились з буржуазією і вірно працюють на королівських та панських лояльських службах.

Праві незалежники обвинувачували Комуністичний Інтернаціонал в тім, що він є під цілковитим впливом Рос. Ком. Партії і що всі 21 термк умов є диктаторством російських комуністів. Однак фактом є, що всі ті умови виготовив ніхто инший як Бордіго, італійський комуніст.

Отже відкидаючи умови Комуністичного Інтернаціоналу, Кріспієн, Ледебур і Дітман, а з ними всі праві незалежні соціалісти, не хотіли вступити до Комуністичного Інтернаціоналу. Се свідчить, що вони не є комуністами, що вони ще остаточно не прівали з II Інтернаціоналом соціал-зрадників, хоч формально начеб з него вийшли.

До тих, що вийшли з II Інтернаціоналу і ще досі не прістали до III Інтернаціоналу належать у Франції Франц. Соц. Партія, в Англії — Незалежна Робітничая Партія, в Швейцарії — Швайц. Соціалістичная Партія, в Австрії — Австр. Соц.-Дем. Партія, в Чехії — Чеська Соц.-Дем. Партія (правича на чолі з Немешом, Тусаром), в Галичії — Укр. Соц.-Дем. Партія, в Болгарії — Широка Соціалістична на Україні — Укр. П. С. Р. (центристи).

Всі ці групки, кинувши жовтий Інтернаціонал зрадників і буржуазних попіхачів, не хотіли причлутись до комуністичної партії, бо в діїсності вони зробили се тільки тому, що бачили вже як робітничий іх кидало. Се було лише ратованем свого стану посідаючи. Центристи з II Інтернаціоналу хотіли перенести до III Інтернаціоналу всі свої методи і засоби боротьби. Се була стара історія: спершу комуністичная партія на ділі, а потім комуністичная партія лише на словах. Ось куди гинули незалежники.

Конгрес в Гале розбив Н. С. П. на лівак і правих. При чім лівак пішли до комунізму, вступили до Комуністичного Інтернаціоналу, а праві з Кріспієном і Ледебуром почали шукати змоги створити щось нове. Кріспієн і Ледебур уважали себе, як і всі праві незалежники, ще більшими революціонерами ніж комуністи, боронять диктатуру пролетаріату, радянську систему і стоять за світову революцію, але вони відмовили ся прийняти всі умови вироблені Другим Конгресом III Інтернаціоналу.

З другого боку, кинувши центристів II Інтернаціоналу, вони вже не могли ніяким чином зв'язатися на даліше з його діячима і мусяли шукати якогось виходу з сего положення.

Нова спроба.

В такому самому становищі опинили ся не тільки німецькі центристи, але і всі інші партії в Європі і Америці, ті партії, що не хотіли себе компромітувати з Вандервельдами і лояльськи кинуті свій жереб до одної скрині з комуністами і комуністичною революцією. Після конгресу Німецької Незал. Соц. Партії, праве її крило (меншість) було дуже сприятливо підготовлене для якоїсь акції, котра могла б допомогти їм всім будівникам зібратись до купки. Тому виступ англійської Незалежної Робітничої Партії з закликком на конференцію до всіх, хто виступив з Другого і не причлутив ся до III Інтернаціоналу, знайшов дуже прихильний відгук зі сторони Німців. На ту-ж пропозицію згодилась і Швайцарська Соц.

ВІДБУДІВНИКИ В ЕВРОПІ.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістей")

Центристи гуртують ся.

Після невдачної спроби правих з Незалежної Соціалістичної Партії Німеччини перетягнути за собою до III Інтернаціоналу всяких опортуністів, вони пішли на нові крутіїства. Як типові центристи, що завжди шукають місця між двома крилами, вони хотіли злучити з комуністами всіх тих, що злучились з буржуазією і вірно працюють на королівських та панських лояльських службах.

Праві незалежники обвинувачували Комуністичний Інтернаціонал в тім, що він є під цілковитим впливом Рос. Ком. Партії і що всі 21 термк умов є диктаторством російських комуністів. Однак фактом є, що всі ті умови виготовив ніхто инший як Бордіго, італійський комуніст.

Отже відкидаючи умови Комуністичного Інтернаціоналу, Кріспієн, Ледебур і Дітман, а з ними всі праві незалежні соціалісти, не хотіли вступити до Комуністичного Інтернаціоналу. Се свідчить, що вони не є комуністами, що вони ще остаточно не прівали з II Інтернаціоналом соціал-зрадників, хоч формально начеб з него вийшли.

До тих, що вийшли з II Інтернаціоналу і ще досі не прістали до III Інтернаціоналу належать у Франції Франц. Соц. Партія, в Англії — Незалежна Робітничая Партія, в Швейцарії — Швайц. Соціалістичная Партія, в Австрії — Австр. Соц.-Дем. Партія, в Чехії — Чеська Соц.-Дем. Партія (правича на чолі з Немешом, Тусаром), в Галичії — Укр. Соц.-Дем. Партія, в Болгарії — Широка Соціалістичная на Україні — Укр. П. С. Р. (центристи).

Всі ці групки, кинувши жовтий Інтернаціонал зрадників і буржуазних попіхачів, не хотіли причлутись до комуністичної партії, бо в діїсності вони зробили се тільки тому, що бачили вже як робітничий іх кидало. Се було лише ратованем свого стану посідаючи. Центристи з II Інтернаціоналу хотіли перенести до III Інтернаціоналу всі свої методи і засоби боротьби. Се була стара історія: спершу комуністичная партія на ділі, а потім комуністичная партія лише на словах. Ось куди гинули незалежники.

Конгрес в Гале розбив Н. С. П. на лівак і правих. При чім лівак пішли до комунізму, вступили до Комуністичного Інтернаціоналу, а праві з Кріспієном і Ледебуром почали шукати змоги створити щось нове. Кріспієн і Ледебур уважали себе, як і всі праві незалежники, ще більшими революціонерами ніж комуністи, боронять диктатуру пролетаріату, радянську систему і стоять за світову революцію, але вони відмовили ся прийняти всі умови вироблені Другим Конгресом III Інтернаціоналу.

З другого боку, кинувши центристів II Інтернаціоналу, вони вже не могли ніяким чином зв'язатися на даліше з його діячима і мусяли шукати якогось виходу з сего положення.

Нова спроба.

В такому самому становищі опинили ся не тільки німецькі центристи, але і всі інші партії в Європі і Америці, ті партії, що не хотіли себе компромітувати з Вандервельдами і лояльськи кинуті свій жереб до одної скрині з комуністами і комуністичною революцією. Після конгресу Німецької Незал. Соц. Партії, праве її крило (меншість) було дуже сприятливо підготовлене для якоїсь акції, котра могла б допомогти їм всім будівникам зібратись до купки. Тому виступ англійської Незалежної Робітничої Партії з закликком на конференцію до всіх, хто виступив з Другого і не причлутив ся до III Інтернаціоналу, знайшов дуже прихильний відгук зі сторони Німців. На ту-ж пропозицію згодилась і Швайцарська Соц.

як ся партія належить до Робітничої Партії, то він поїхав на Женевський Конгрес жовтого Інтернаціоналу (1. серпня 1920 р.) від імені Робітничої Партії (Labour Party) і був обраний потім до Виконавчого Комітету II Інтернаціоналу. Правою ногою є в багні жовтого соціалізму, а лівою телепаєть ся в повітрі і проголошує свій виступ з него.

Що-ж до Грумбаха, то про сего альянського спекуланта на війні і соціалізм досить сказати, що він, уникнувши від салдатчини в Німеччині, поступив на службу до французької поліції і весь час лаяв по Швайцарії, пролагуючи "увільнене" Алязії і Лотарингії від німецької неволі. В Швайцарії його знають як "товариша з посольства". За своєю діяльністю протямом війни він зі звичайного собі журналіста зробив ся "дичем" не тільки французької демократії, але й II Інтернаціоналу. Без него не обійдесть ся засідане, а на конференціях сідять рекомендовані ним людиці з "амбасад". За своєю "працю" він доробив ся доброї хатини-вілі коло Берна в Швайцарії, яка коштує коло 70.000 швайц. фр. В Швайцарії соціалістично-журналістичне набувають маєтків і відтам їх здебільшого викидають.

Знаючи се все, швайцарські центристи Роберт Грім, Кошард Ід, Ернест Рейнгард, Гайс Форель відразу запропестували проти присутності цих панків в зібраннях. До сего протесту причлутив ся орган німецьких незалежників "Freiheit", котрий надрукувавши заяву вище згаданих швайцарських центрстів, додав від себе, що Ц. К. Н. С. П. (бо Англії не були одинокими організаторами сєї конференції) заклякав лише ті партії, що виступили з II Інтернаціоналу.

Даремні зусилля.

Наперед можна вже сказати, що спроби відбудівників (центристів) Франції, Англії, Німеччини, Австрії та Швайцарії організувати новий Інтернаціонал підуть на марне. Отже ясно, що в тому новому, як хоч як він там буде називатись, Інтернаціоналі повстануть ті самі питання, що розколюли старий II Інтернаціонал. Коли вони не допустять до участі МекДоналда, Реноделя або Сноудена, то вони будуть обвинувачувані в сектанстві, доктринерстві і проти них повстане та-ж сама боротьба, що повстала серед лаяльків буржуазії проти комуністів. Та і як вони їх не допустять, коли їх делегують цілі партії.

А прийнявши їх до себе, вони знова мусять почати стару казку про білого бичка. МекДоналд, Ренодель є завзятими прихильниками II Інтернаціоналу і вони будуть намагати ся нового створити старий. Та навіть самі швайцарські центристи та німецькі праві незалежники, що уважають себе мало не за комуністів, не дуже даліше пішли в своєму духовому визволенні від забобонів буржуазної демократії. Ні новий Інтернаціонал, ні безконечне обговорюванне умовин вступу до III Інтернаціоналу не вратує центристів від загиби.

Або з комуністами, або з соціал-зрадниками, — або за Леніном, або за королівським міністром Вандервельдом — ось які питання стоять ясно і отверто перед відбудівниками.

Ми знаємо, що робітничтво в цілій Європі переходить повільним але рішучим кроком в лави комуністичної армії і чим дель то скорше приближаєть ся кінець центристизму.

Совітська делегація у Львові.

Дня 7. листопада приїхала до Львова перша частина соціалістичної делегації призначеної для визначення західної границі. Делегати мешкають в Краківським готелю. ("Вперед") (У пізніших звідомленнях сказано, що та делегація вже виїхала зі Львова.)

Грегору.

Опіка над дітьми в Росії.

Пані Гарісон, дочка члена корабельної комісії Злучених Держав виїхала до Європи звітати Польщу і другі краї. Вона є тепер в Росії і пише з Москви саідуєче про совітське правительство:

Єсли би не надзвичайні здібности теперішнього правительства, то хто знає чи населенне Москви і інших міст могло би вдержати через послідні два роки. При теперішній системі ніхто не має заботого, але й ніхто не гине з голоду.

Коли я приїхала сюди кілька днів тому назад, я сподівалась застати все в цілковитих інших умовах чим я в діїсності побачила.

Діти засвідчили перші. Діти них зарезервоване все найбільше. До найбільше щасливих дітей зачисляють ся так звані "Діти Коунин". Се по найбільшій частині сироти і пісироти.

Стало ся так, що я випадково відвідала одну з таких інституцій під назвою "Комуна Жовтневої Революції" і то в самий обід. Я загощила несподівано і запукала до дверей. Через хвилину виїхала дуже мида, лагідна жєнщина-господиця комуні і з великою радістю запросила мене до середини.

Обід подавано на довгих столах, котрі були накріті чистими білими обрусамі як сніг. Дітям роздано зупу з ярином, куряче м'ясо і кашу та черний хліб. На кінець подали кісїля, котрий є національно-російською стравою. Він складаєть ся з ягїд згущених кукурдузною мукією і посипаний цукром. Була се для мене одна з найліпших страв від часу мого прїбуття до Москви.

Спис страв на цілий тиждень був уміщений на стїнах їдальні. На сїдане дітям мають хліб і каву, котра є мішаниною правдивої кави зі збіжжєм. Обід складаєть ся переважно з зупи, каші, бараболь, миса (три рази на тиждень курятина), риби, хліба і ріжних тісточок та пудінгів. О 4 годїні пополудни подаєть ся підвечірок з чаю і хліба і о 8 годїні вечером вечеря. Молоді діти дістають кождого дня певну скількість молока.

Діти в віці від 3 до 16 літ, котрі не є в комунах, дістають спеціальні картки поживи, однак не робить ся ніякої ріжницї між дітьми робітничими і буржуазні. Всіх дітей тракують ся однаков.

В Москві є 425 діточих їдальн і 180 стаций, де видаєть ся для дітей полизше 3 літ молоко і спеціальну поживу. Много подібних кухонь і їдальн є також в приватних домах, много в фабриках і школах.

Нині відчуває ся ще брак дешкої поживи, головню товщу, але завдяки стараням комуністичного правительства вїдні її недостатки згинули в недалекий будучині безслідно раз на завжди.

Братерська солідарність совітських республік.

В північній Персії існує революційне совітське правительство. Його відношене до правительств в Тегерані є дуже вороже, бо центральне правительство Персії є під контролею Англії. Північно-перське правительство відносно ся за те дуже приязно до совітської Росії. З Москви говорять:

Молоде революційне правительство Персії на чолі з Мірзою Кучумом вважаючи за найбільше наглючу потребу піддержати революційних робітників Росії, постановило прислати московському пролетаріату в доказ братерської солідарности 15,000 пудів рижу (жоло 600,000 фунтів).

Азербайджанська совітська республіка прислала петроградським і московським робітникам 10 вагонів рижу і 4 вагони риби.

Чи треба дивувати ся, що альянті так дуже заклопоєні положенем справ на близькім сході?